

En Salvador i la Maria

La memòria és gairebé sempre traïdora. No recordo exactament ni quan ni com vaig conèixer en Salvador. Tampoc no recordo si vaig conèixer primer en Salvador o la Maria. El que sí que puc dir és que la meua memòria sempre, indistriablement, associa en Salvador i la Maria.

Recordo les vetllades a casa d'en Salvador parlant de política: l'alliberament dels Països Catalans, l'Assemblea de Catalunya, la Marxa de la Llibertat... Recordo la passió i l'entusiasme d'en Salvador en la conversa, però, sobretot, la magnífica maionesa amb julivert per acompanyar l'amanida de patates amb tonyina i el pollastre rostit que feia la Maria.

Puc veure nítidament la imatge del cotxe de la Maria curull de trastos. Si s'havia de fer una pintada, la Maria havia comprat els esprais. Si calia fer una pancarta, la Maria portava roba, pintura i pinzells. Si s'havia de penjar cartells, les galledes, la cola, les escombres i els cartells, sortien invariablement de dins del cotxe de la Maria. Quan la Marxa de la Llibertat va passar per Granollers es va decidir deixar anar gallines vestides amb el lema de la Marxa. Sé que qui va comprar les gallines i les va vestir i les va deixar al carrer, va ser la Maria. També sé que qui portava menjar, llibres, i el que calia cada vegada que en Salvador era a la presó, era la Maria; també qui recollia diners per pagar la fiança. Qui acompanyava en Salvador als mítings era sempre la Maria; ella i el seu cistell amb el dinar i la propaganda per repartir. Si anaven de vacances, la Maria carregava la tenda de campanya, la barca, el menjar i els mapes. Tots els amics sabem que qui va atendre i cuidar en Salvador en la malaltia, dia rere dia, fins en els detalls més íntims i amb tendresa infinita, va ser la Maria. Com diu la Tuni: *la Maria era la infraestructura d'en Salvador*.

Hi ha una paraula per definir la relació de la Maria i en Salvador: lleialtat.

La seva era una relació lliurement establerta on quedaven exclosos conceptes com possessió, exclusivitat... i, per tant, era una relació que molta gent no va entendre en aquella l'època i podríem dir que encara avui incomoda, potser perquè representa un grau de llibertat personal que estem encara molt lluny d'assolir.

Cal retre homenatges i recordar homes com en Salvador, però cal recordar també dones com la Maria. La Maria Tintó i Pratginestós era la companya d'en Salvador i, com ell, lluitava aferrissadament per canviar el país i el món. Cadascú amb el que podia fer, però amb tot l'entusiasme del que eren capaços.

Avui encara ens fan falta homes com en Salvador i també dones com la Maria. Gràcies a tots dos per haver-me ensenyat una manera de viure i de lluitar.

Maria Forns Casacuberta

Granollers, 7 de maig de 2009